

v steklu vklejnjena, drobno škrebetanje
in korenine in pomembnost hribov —
kodrasti raster zvokov krišne,
konjeglavi prihod kamene noge,
konjenogi prihod kamene dobe:
brezglavi prihod kamene dobe:
devetič so angeli prerokovanja
prerokovanje spoznali, ko se je
plaz meskalina desetič
v mantri sprostil, enajstič
so bile stopinje samo stopinje,
ko je stari mojster stopil iz
jame demonov, vstopil vanjo,
se potopil s smetano, v smoter s ptičjim petjem,
kongregacijo klovnov in njih zakonov:
večkrat je puščavnik že ustavil vlak,
ki mu je drl prek nog,
včasih je bil zvok psihologije,
praksa in posledica narave, namen
in pomen mlečne ceste;
saj so bila nasilna dejanja
oda odhoda oholega olimpijca;
arhetip sveta je znanje drevesa,
je prozornost in pozornost čiste svetlobe,
edino polje zasebne kitajske
in karnevalov.

te roke niso prave,
tudi ne to zobovje,
v gnezdo ne vlači numinorja,
drobnih ahajskih junakov,
ki v nō-igrah nastopajo
in se potijo za blagoslov,
ki zavračajo stavne listke,
na zapestjih vtisnjene,
ki so poročna obleka, tibetanski
škornji in sanje o velikem jeziku;
tabu je telepatsko dirkališče,
tradicija proti pisanju
arhitekt astronomije —
balet velikanov — izvor islama —
sprememba nebeške ure:
dvojni polž je zgodovina,
včasih prevarani dedal,
jupitrov herkul in sosedstvo
sosednje galaksije, sosednjega
sadovnjaka, našega mravljišča
in jutrišnjega gradu.

ob dvanajstih so termiti naskočili
stol, ki ga je prevarani juda iskariot
prenašal, za marka avrelija namenil:
ob sedmih zvečer so naskočili križ,
ki ga je kristus nosil, ob treh
zjutraj so začrtali na zemljevide

Tomaž Kralj

VRATA SO STENA
IN MISEL LUCI

senca se je pokazala kot ogenj,
z naskakovom je bila omrežena,
večkrat je živela v kajigi smrti,
redko izginjala v narosti,
redko v liti galante,
kdo je poskušal s časom,
kdo svetost varal,
da bi se dvojni polž
obrazil po njegovi volji,
po njegovi volji napak obrzgal:
z njegovimi vitezji, ki so
v smrt trobili, ki so trobili
smrt; zgodovina se je prvič
začela, ko se je drugi obrnila,
tretjič vstala iz objema časa,
ko se je četrtič kugi kuge zapostelo,
petič prekinita zborovanje vti, ko se je
numinor šestič zrušil, sedmič odložil
usodni korak, ko se je
osmič osmiliš zlečni jutri;
to so apostoli, to njihova našta polja,
redki pacili, ki so častna straza
protihranec, častna straza droba
vesolja, častna straza: kot je namenjen
pesek z obale, njegova prevratna opavila

morska kraljestva; ep, ki ga je nostradamus začel, se je obrnil, zvezdni veter zmedel, odkril tiktakanje smrti, njenega sonca in planetov, kjer je ciolkovski živel: nadaljevanje se je dogodilo za našo mizo, nebula je vzljubila moje najljubše zemljevide, moje najhujše raziskovalce močvirja, cementa in ognja, pot vrnitve mladih kvartopircev in sedem lotosovih cvetov: niso bili čarovniki, ki so korakali z ognjem v laseh, niso bili begunci, ki so vstali iz morskega plevela: hrane ni bilo dovolj, a puščice so vseeno zadevale cilj.

devetič se je železarna spomina sesula, ko si je garuda, kralj ptic, desetič sezul opanke iz močvirskega blata, enajstič smo reševali življenja, ko se je dvanajesti obrnilo kolo doktrine, trinajstič se je zakotalila kocka, ko je vonj smodnika prekosil kaligrafijo, gledališče kabuki, njegove konje in kovače kovine, kovače kremenja, kamene strele: šele štirinajstič — in petnajstič se je mrki pav odločil in si šestnajstič zavihal rokave, črve obleke: most sonca, most hitrih delcev — žrtvenik, zatočišče — silicijev kristal je le enkrat pokazal zmaja, le sedemkrat napovedal vojno, devetinštiridesetkrat spremenil mandalo dnevo, smer ikarovega poleta.

to so bili zapisi, skriti kotički in poslednja večerja božje usmiljenosti: niso spoznali elektrike, ki je ukinjala želje, pogosto oznanjala smer hvaležnih potovanj; vračali so se stražarji in njihovi staroselci so se vrnili, in, ali se je, ali se je atlantida pritihotapila v rim, v drobno mrtvo cvetje zavetišč, v zdravilno moč položenih rok, ki so oznanjale vseh sedem planot, ki jih je celična membrana pokrivala, ki ji je pokrivala celična membrana, mamljivo lesketanje planktona, ki ga je skâkyamuni posnel na magnetofon?

jutranji zvok je star tisočletja, globoko hvaležen, mokro v ognju rojen, ustrojen pod slapovi niagare, prvi buda mističnega kolesa, tretji buda najvišje modrosti, šesti buda prihodnjih

dob: golobnjak, ki so ga naselili
vitezi, vodnjak,
ki so ga nešteti svetniki izkopali;
to je dobro: mlada kri,
to zgodovina: drugi obrat;
ribiči so dvignili cvetlice visoko nad glavo,
gandalf je inspiracijo z angeli delil,
si v sneženem metezu grob postiljal,
prepeval mnoga imena; svetlo se je raga
začela, zvito razložila opeke
in druge svete kamne, shakespeare
je potegoval mrežo, ki mu jo je
ribič lune in morja na pleča naprtal:
to so bila čreva drobnih indijanskih
spominov, to flamenko arabskih legend;
preroki so ružili
koruzo, i king s tolkienom razlagali:
da bi se prva astropola nasmehnila,
rekla: v viharju snega, v smehu vetra,
razlila barve, presekala smrt,
njeno instrospekcijo, njeno kantiko,
hare krišna in stolp možganov — slavalok
zmage — telovadnico celic.

peter pan se danes ne spominja slovarjev
črevesja, ki so jih rodila drevesa,
kapniki in modri ogenj:
vrata so stena in misel luči:
je žito prevaralo prevreto vino,
so ceste vesolja priznale karmo?

zgodovina se je prvič začela,
ko se je drugi obrnila, tretjič
vstala iz objema časa, ko se je
kugi kuge četrtrič zahotelo:
se spominjate, je spraševal garuda,
nismo se spremenili, je odgovarjal
sijoči yama: to so stopinje v celicah,
to: antarktika in tibet: bleščeči
obkladek, ki ga nosijo vedeževalci;
cigani so utihnili, ko se je hiša
besede v prah sesula, blues
so ponavljali vrvohodci;
— : oziris je le parket duše,
zavoj mlečne ceste, oziris:
zvoki prvega obreda, mlečna
pomlad smrti razsutega drobiža,
upogljivega samostana, ki je
stražil pogorišče, čarovnikov
vrelec, objem, om.